

Mattiolo cognoscere est. Ex ea coronae olim fiebant, quas λωτίαις, seu melius λωτίνας, vocabant. Λωτίη, inquit Suidas, σέφανος ἐκ λωτῶν· id quod et aliunde constat. Oblata occasione, menda quaedam ex Hesychio tollemus. Λῶσος, inquit, βέλτισος, ἢ βοτάνη, ἢ εἶδος φυτῶ. ridicule. Tollenda haec fuerunt: ἢ βοτάνη, ἢ εἶδος φυτοῦ. Λῶσος, nec herba unquam, nec planta fuit. Sed ea verba transposita fuerunt, et suo loco mota. Ibidem legas: Λωτίνας· ἀηδόνας, τὰς αὐλούς. Quorsum? inquires: quia ἀηδόνες λωτίνας sunt *suaues cantus tiliarum*. nam et Λιβύς λωτός apud Troadas Euripidis p. 88. editionis Commelinianae, pro *tibia Lybica* fumitur. Locus etiam Plutarchi notissimus est de tibicine Libyco. Id quod Athenaeus, 4, 25. p. 182. E, Pollux, Onom. 4, 74., ac Eustathius, ad Il. φ' p. 1236. 55. Rom., annotarunt. Ea autem tibia sine vilo adiuncto λωτίνας dicebatur. Lege itaque apud Hesychium: Λωτίνας· αὐλός ἐκ λωτίνας ξύλας. Sequitur mox: Λωτός· τράχημά τι, καὶ αὐλός· καὶ δένδρον, καὶ πόαν. lege πόα. Paulo superius scribitur: Λῶσοι· ἐρραμένοι φίλοι. Itaque rideas licet; quidni? cum λῶσοι, ut vides, sint *suti*, seu *consuti*, amici. res bella, o Veneres! Sed legendum: Λῶσοι· ἐρραμένοι, ἢ φίλοι. nam λῶσοι, seu melius λωσοί, est κλωσοί, quemadmodum λῶμα fumitur pro ῥάφῃ, seu *sutura*, vel pro κλωσμός· sed ὦ λῶσοι in salutationum officio sumebatur pro ὦ φίλοι. Vnde et toties in dialogis Ἀττικωτάτης Platonis, ὦ λῶσε. Latini dicunt, o bone.

Ibid. v. 5. παπύρω] Ex qua olim et vestem faciebant. Plinius, et alii. Fortasse hoc ipsum est, quod Phaedrus, 2. fab. 5, 12., vocavit *lintheum Pelusium*.

Ibid. v. 10. κόνις] Horatius, 4. od. 7, 14. ff., *Nos ubi deidimus, Quo Aeneas, quo Tullus dives, et Ancus, Pulvis, et umbra, sumus.*

Ibid. v. 11. μυρίζειν] Nam, quod notissimum est, olim, et cadauera, et sepulchra ipsa, odoribus, et vnguentis, aspergebantur, et illinebantur.

Ibid. v. 12. Τί δὲ γῆ χέειν μάταια] Virgil. Aen. 3., v. 301. ff., *Solennes tum forte dapes, et tristia dona, — Libabat cinerē*